

Jancsika és Juliska

Hun vót, hun nem vót, vót eccer egy szegíny özvegyember, akinek vót két szép gyereke. Nemrég temette el a feleségit, egy lánkájo vót neki, a Juliska, egy fia, a Jancsika. Búcsalódott szegény öregember, mit csináljon ő most, egyedű' maradt ezekkel a gyerekekke, há' hogyan is fogja iket főneveenyi. Abba' a' uccábo' lakott egy másik asszony, de arrú' aztán az a hír járto, hogy boszorkán vót. De igen beajálkozott, igen-igen beajálkozott az özvegyembernek, hogy vegye csak el itet, tejbe'-vajba' fogja fűrüszenyi a gyerekeit. Hát, mit tehetett, maga nem tudja ellátnyi iket, mer' a' erdőbe kő' neki jární fát vágnyi, akkor eevette ezt a boszorkát. No, a boszorka egy-két hétig tejbe'-vajba' fűrüsztötte a két gyereket, aztán meg eehatározta, hogy eeveszejti iket. Nem köll őneki a nyakábo még gyerek. Amikor a' ura eement fát vágnyi, fogta a két gyereket, kezükbe adta a kosarat, hogy mennek eprésznyi. El is mentek, méllen be a sötít erdőbe, egyszer csak a gyerekek, ahogy mentek, otthatta iket. Hát, ahogyan körűnéznek a gyerekek: vót anyjuk, nincs anyjuk, eetűnt a mostoha. Mentek, mentek, aszongya a fiúcska, a Jancsika, hogy:

– Ne félj édes Juliskám, én majd téged eezetlek, nem fogunk eevesznyi!

De nem kifelé, hanem befelé mentek a' erdőbe. Ahogy beértek a' erdőbe, egyszer csak valami olyan fényességet pillantottak meg.

– Menjünk csak árra, olyan jó szag gyün onnan. – mondja a Juliska.

Mentek is. Ahogy odaérnek, lássák ám, hogy egy gyönyörű szép mézeskalács házikó van ott. Az a mézeskalács házikó olyan szép vót, üvegbű', üvege cukorbű' vót a' ablaka. A ház csokoládébű' vót, a tetőcserepe meg mézeskalácsbű' vót. Olyan éhessek vótak szegény gyerekek, hogy eekezdték tördeenyi a háznok a' ódalát, a csokoládét. Kiszöll bentrű' valaki.

– Ki zörög? Mi zörög?

Á, aszongya a Jancsika:

– A szél, a szél, a szél, recseg, ropog, mesél.

Azzaa újra eszegették tovább a mézeskalácsot, az ereszrű' tördeeték. Még kiszöll bentrű' valaki:

– Ki ropogtat, ki zörög?

– A szél, a szél, a szél, recseg, ropog, mesél. – mondja a Juliska.

Aztán odamentek a' ablaküveghő', azt nyalogatták. A finom, édes cukrot. Még kiszöll bentrű' valaki:

– Ki az, aki a' ablakomot nyalogassa?

– Mink vagyunk, a Jancsika meg a Juliska. – mondja a Juliska.

Amint ezt kimondták, megjelent a' ajtóba' a vasorrú bába. Ólyan nagy fekete macskája vót, hogy térgyig ért neki. De a' orra: akkora vasorra vót, hogy a térgyit verte. Összebújt a két gyerek, megijedtek. A vasorrú meg megfogta iket, bevitte, bedobta a kemencébe és megsütötte mind a két gyereket. Ropogósra süt a nyomorútt két gyerek. Akkor kivette a kemencébű', lenyalogatta még a csontocskáikat is, egy dobozkába belerakta, a katyulábo, és kivitte a ház elé. A ház előtt beleszúrta a' orrát a földbe, a lukon keresztű' egy hatalmas nagy tölgyfa bújt elő. Annak a tölgyfának a tövibe a katyulát beásta. Aztán bement, a macska a farkávó' bezárto a' ajtót, ő meg kettőt fordút, és elindút a ház a levegőbe, ment újra gyerekeket keresni.

A szegény ember meg hazament este, nem taláto sehun a gyerekeit. Aszongya a' asszonyának:

– Hova lettek a gyerekek? Hun vannak a gyerekek?

– Hát én nem tom ember, eementek azok eprésznyi a' erdő szélire. Mondtam nekik, hogy ne menjenek be a' erdőbe, de biztos eetévedtek.

Aszongya a szegényember:

– Én majd utánuk, megkeresem iket. Megnézem, hogy hun vannak.

Ment, eemegek mendegét szegény. Annyira eefárodtt, hogy egy nagy tölgyfának a tövibe lefeküdt és elaludtt. Amikor aludtt, egyszer csak olyan érdekes hangokat hallott. Aszitte ámodik.

– Csontocskákat szopogatta, katyulábo belerakta, tölgyfa alá elgyugdosta.

Aszitte, hogy valaki tréfát úz vele, valami gonosz tündér az, aki ippenségge a drágo gyerekeit eetüntette. De megin' hallotta a hangokat:

– Csontocskáink összeszedte, dobozkábo beletette, tölgyfa alá elrejtette.

Hiszen ez a' én Juliskám hangja vót, gondúta magábo' a szegényember. Nem tévóvázott sokat, fogta a fejszójét, kivágto a fát. A nagy tölgyfa úgy dűt ee, hogy huszadmagávó' esett hasra. No akkor aszondja a szegényember:

– No, ha tövestű' kifordútá', mutasd meg, hogy mi van a gyükeredné'!

Eekezdettt a fejszéeve kaparászni, megtaláto a dobozkát. Főnyitotta a dobozkát. Uramfia, tényleg benne vótak a csontocskák. Ahogy ment hazafelé, vitte a ládikát. Megin' megszólalt a hang:

– Csontocskáink összeszedte, dobozkábo beletette, tölgyfa alá eerejtette.

– Hát ez a Jancsika hangja! – mondja a’ öreg. No, odaért a házuk ajtajáho’, megin megszólalt a hang:

– Csontocskáink összeszedte, dobozkábo beletette, tölgyfa alá eerejtette.

– E’ meg a Juliska vót!

Főcsapta a láda tetejit: hát, Uramfia, kiugrott belőle a Jancsika meg a Juliska. Emondták a szegény embernek, hogy mit csinált velük a mostohájuk. Hogyan csalta ki iket a’ erdőbe, hogyan hagyta ott iket. No, a szegényember fogott egy üres hordót, jó sok szeget vert bele, beleütette a’ asszonyt, rácsapta a földelit, ló farkáho’ kötötte a hordót, és egész a Vágig hajtotta. Ott aztán belegurították a tóttésrül a Vágbo, a Vágrú’ lecsurgott a Dunábo, valahun a tengerbe kötött ki a boszorkány. De biztos a szegek úgy agyonszurkáták, hogy abba’ élet nem maradt. Ha benne élet maradt vóna, a’ mesém is tovább tartott vóna.